

1553 1ste Beh. af Lovf. om Forandr. i Lov 10 Marts 1861 § 2 (Stribanel.: Veile—Narhuus.) 1554

Linie, der gik fra Vandrup over Horsfjær—Randsbøl Hede—Sellinge—Horsens til Narhuus (En Stemme: Deiligt!). Ja, den ærede Rigsdagsmand siger „deiligt!“; men den Deilighed styldes ikke mig, men den daværende Indenrigsminister, som forelagde Loven; jeg anfører blot et Faktum. Efterat Loven var behandlet tvende Gange og kommen her til tredje Behandling, foreslog den samme Minister, der ledede Loven gjennem Thinget, med Hensyn til det Stykke, hvorom her er Tale, at vi skulde tage en Bane fra Veile til Narhuus, der førtes enten over Horsens og den nærmeste Bei til Narhuus eller igjennem Gudenaadalen. I det første Tilfælde blev Gudenaadalen at forene med Banen ved en Sidebane, der anlagdes samtidig med Banen fra Veile til Narhuus; i det sidste Tilfælde skulde Banen føres fra Veile ad den hensigtsmæssigste Bei til Gudenaadalen, og hvis den ikke førtes direkte over Horsens, skulde der anlægges en Sidebane til denne By. Efterat de fornødne Undersøgelser vare anstillede, skulde det afgjøres ved Lov, hvilken Linie der for denne Deel af Nettet skulde vælges. Forslaget gik altsaa ud paa fun at bestemme de to Linier, men ikke at slaae det fast ved Lov, hvilken af dem der skulde være den endelige. Dette Forslag forlæstedes ved tredje Behandling. Der blev under denne Behandling af Ministeren, den daværende Indenrigsminister, anført, at han her havde tilbudt at gaae med Banen til Ny Mølle, naar det syntes, at man mere kunde forsones herved, og derimod indvendte jeg, at det havde han ikke gjort, idet han havde stillet en anden Bane op ved Siden af og sagt, at ingen af dem skulde slaaes fast. Da svarede Indenrigsministeren: „Hvis man vil tage Loven, saaledes at det slaaes fast, at Banen kommer til at gaae igjennem Gudenaadalen til Ny Mølle, saa skulde jeg gjerne tage den“, søg han anmodede Thinget om, efterat hans Forslag ved tredje Behandling var faldet, dog at ville, uagtet han ikke kunde tage den, som den forelaa, stemme for Loven, for at den i Landstthinget kunde modtage saadanne Rettelser, som ogsaa Folkethinget kunde gaae

ind paa. Og dette skete; Loven blev vedtagen her og kom til Landstthinget. Ministeren havde udtrykkelig her antydet, hvad det var, som han vilde stræbe at faae sat igjennem i Landstthinget for at skaffe Loven Anerkjendelse her, og Ministeren stillede sig dengang saaledes til flere af os, at jeg — jeg vil ikke bruge det forslidte Udtryk, er bleven forbausset, men at jeg er bleven hyderlig forundret over, at Ministeren nu ikke kan erindre, at der da skete en Overenskomst. Derefter kom Loven da til Landstthinget. Da den kom dertil, erklærede Ministeren, at han maatte erkjende, at han ved Indbringelsen af Loven maaskee havde lagt for stærk Vægt paa den stærke Stemning, der var i Folkethinget for at gaae imod Vest, og at han ved at foreslaae Randsbølhebe maaskee var gaaet noget mere end nødvendigt mod Vest, og han tilstod, at det maaskee ikke var rigtigt, at han var kommen til Randsbølhebe, men at han maaskee burde have ført Banen igjennem Gudenaadalen til Ny Mølle. Han havde nu forandret sin Mening saaledes, at, idet han høiere oppe vilde gaae mod Vest, vilde han sydligere gaae mod Ost, og han erklærede, at det var nødvendigt at gjøre en saadan Indrømmelse, for at Loven kunde gaae igjennem. I disse Forhandlinger i Landstthinget kom han oftere til at tale om denne Maade at tage Loven paa. Han siger her et Sted, om det ikke var det eneste Forstandige og Rette, at søge at mægle imellem disse to modsatte Ansuelser. Han saae — siger han — „at hvad der laa den ene Part paa Hjerte, var Gudenaadalen, og at hvad den anden Part ønskede var at gjøre Afstandene til Verne saa korte som muligt, og var da derfor ikke det Forslag, der blev gjort, netop et saadant, der egnede sig til at udjævne de modstaaende Meninger?“ Han siger et andet Sted: „En æret Rigsdagsmand har breidret mig, at jeg er vejen til Ost. Han maa huske, at jeg er vejen til Ost med den nederste Ende, fordi Thinget er gaaet til Vest med den øverste. Man kan ikke forlange Andet. Naar man viger til den ene, gaaer jeg til den anden Side, og saaledes var Ligevægten igjen til-